

vedtaget, blev et Tilbageskridt; thi efter den Tilstand, som var etableret ved forskellige Domme, sidst en Højesteretsdom, havde Grundejerne absolut større Ret end efter, hvad der blev vedtaget i Fiskeriloven, idet de havde Ret til Aalefiskeri uden for deres Grund, hvad enten de udnyttede det eller ikke; de kunde ligefrem forbyde Folk at fiske Aal ud for deres Grund, selv om de slet ikke selv benyttede deres Ret, men dette bleve de forhindrede i ved den nugældende Fiskerilov. Men at der har været højst forskellige Meninger om, hvor nær man kunde komme Aalegaardsruser uden at skade dem, det er ganske vist, og det er ogsaa uheldigt. Og naar man nu har søgt at slaa en Begrænsning af 250 Favne fast, saa synes jeg, det i mange Tilfælde maatte være ret behageligt for Fiskerne at vide, hvor nær de maa komme, saaledes at de ikke ret uskyldig blive idømte store Bøder. 250 Favne synes mig ikke at være saa urimeligt, og kan man ikke finde noget bedre — og det vil vist være vanskeligt, efter at alle paagældende Parter have været repræsenterede i Kommissionen — bør man tage det, og man paatager sig et stort Ansvar over for de saakaldte fri Fiskere, hvis man forkaster det og lader dem blive i den usikre Tilstand, hvori de nu leve. Der er ganske vist et Punkt, som jeg ikke rigtig forstaar Betydningen af. Den næstsidste ærede Taler fremhævede ganske vist, at man ikke maatte røre ved Forslaget som Hele; thi det var et Kompromis. Jeg vil midlertidig blot udtale, at jeg ikke rigtig forstaar denne Bestemmelse, at naar en Kystejer helt eller delvis besætter sin Kyst med Aalegaarde, kan der dog mellem to Aalegaarde være en Afstand af 600 Favne. Jeg indser ikke, hvorfor man ikke skal holde paa den Regel, at der kun er Beskyttelse indtil 250 Favne; lad dem saa ogsaa lide under det i visse Tilfælde, men lad det være Maksimum for Beskyttelse af Aaleruser. Jeg kan i hvert Tilfælde ikke se andet, end at det var det heldigste. Men jeg indrømmer, at det er meget vanskeligt, naar man hæfter sig ved enkelte Bestemmelser i et saadant Kompromis, at udtale sig med fuld Sikkerhed. Endelig skal jeg kun nævne — der blev ogsaa hentydet til det forleden Dag — at der finder ikke noget videre Fiskeri efter Aal Sted af Kystejerne ved Øresund. Denne Aalegaardsret der er egentlig bleven afløst af Aalestaderet, idet alle de paagældende Aalestader ere blevene matrikulerede og afhændede til de paagældende Fiskere, saaledes at disse Bestemmelser ikke have no-

gen særlig Interesse. Men hvad der derimod har Interesse, er, at Fiskere og andre vide, hvor langt disse matrikulerede Aalegaardes Ret strækker sig, og det kan man ikke rigtig faa at vide; de have maaske Skøder derpaa, men de komme ikke frem med dem, og der burde dog være en almindelig Instruktion for Fiskere og alle andre, for at de kunde vide, hvor langt deres Rettigheder strække sig. Man behøvede jo kun en Gang at offentliggøre det væsentligste af disse Skøders Indhold, saa kunne alle og enhver rette sig derefter, men nu ved man ingen Besked. Jeg vil henlede Udvalgets Opmærksomhed paa det, saa kan det maaske sammen med Ministeren faa dette Spørgsmaal klaret.

Landbrugsministeren (A. Hage): Da dette Lovforslag for to Aar siden forlod Folketinget, tror jeg, at det erkendtes fra alle Sider, at her var præsteret et godt og grundigt Arbejde. Lovforslaget blev ogsaa i det andet Ting modtaget med stor Sympati. Jeg havde selv Lejlighed til da at udtale, at jeg troede, at Folketingets Affattelse var et heldigt Forsøg paa en Løsning af de forskellige vanskelige Opgaver, som uimodsigelig ere til Stede paa dette Omraade. Det er derfor min Overbevisning, at til Trods for, at Lovforslaget først naaede op i det andet Ting midt i Februar Maaned, vilde det, da Uoverensstemmelsen mellem Tingene ikke var stor, og det i en Aarrække var anset for ønskeligt at faa en ny Fiskerilov, være lykkedes at gennemføre Lovforslaget, hvis man ikke under Udvalgets Arbejde var stødt paa det meget vanskelige Spørgsmaal om Aalegaardene, som har vakt saa megen Utilfredshed og Misnøje, hvilken Stemning jo endnu er til Stede hos forskellige. Landstingsudvalget arbejdede med stor Iver paa at komme ud over Vanskelighederne og tilkaldte en Række af sagskyndige, men jo mere man arbejdede, desto mere kørte man fast i Spørgsmaalet, og Udvalget afsluttede derfor sine Forhandlinger om Saltvandsfiskeriet med en Beretning, hvori det sagde, at paa Grund af Vanskelighederne med Hensyn til Aalegaardsparagraffen saa det sig ikke i Stand til at afgive en endelig Betænkning med Ændringsforslag, hvortor det indskrænkede sig til at antyde de Ændringer, som det foreløbig havde tænkt sig. Da det derefter faldt i min Lod at fremsætte Lovforslaget for Rigsdagen, var det klart, at jeg maatte forsøge at gaa andre Veje, hvis jeg skulde komme ud over Vanskelighederne med Hensyn til Aalegaard-